

Sygn. akt V KO 90/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie z zażalenia **J.R.**
na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.
z dnia 30 maja 2019 r., PR 1Ds (...)
o odmowie wszczęcia śledztwa
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 15 października 2019 r.
wniosku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 18 września 2019 r.
o przekazanie sprawy
do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 września 2019 r. Sąd Okręgowy w Ś. wystąpił do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania innemu sądowi równorzędnemu, w trybie art. 37 k.p.k., sprawy o sygn. akt III Kp (...), zainicjowanej zażaleniem J.R. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 30 maja 2019 r., PR 1Ds (...) o odmowie wszczęcia śledztwa. Odmowa wszczęcia śledztwa dotyczyła przestępstwa z art. 258 §1 k.k., art. 231 § 1 k.k. i in., których dopuścić się mieli funkcjonariusze publiczni, w tym m.in. funkcjonariusze z Komisariatu [...] Policji w W., Komendy Miejskiej Policji w W., prokuratorzy Prokuratury Rejonowej w W., prokuratorzy oraz asesor Prokuratury Rejonowej

w K., prokuratorzy Prokuratury Okręgowej w Ś., sędziowie Sądu Rejonowego w W., a także sędziowie Sądu Okręgowego w Ś..

W uzasadnieniu postanowienia sąd ten wskazał, że procedowanie w przedmiocie zażalenia J.R. przez sąd właściwy, w sytuacji, gdy skarżone orzeczenie dotyczy sprawy przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków m.in. przez sędziów orzekających w tym właśnie sądzie, a także ich udziału w niesprecyzowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, może zrodzić w opinii publicznej przeświadczenie o braku obiektywizmu w rozpoznaniu sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Przepis art. 37 k.p.k. określający możliwość odstępstwa od zasady rozpoznania sprawy przez miejscowo właściwy sąd, winien być wykładany w sposób restryktywny. Analiza okoliczności sprawy musi dowodzić, że pozostawienie tej sprawy do rozpoznania właściwemu sądowi nie będzie służyło „dobru wymiaru sprawiedliwości”. Dokonując takiej analizy okoliczności Sąd Najwyższy wystąpienia przesłanki uzasadniającej uwzględnienie wniosku nie stwierdził. Kwestia stanowiąca przedmiot rozpoznania sprawy dotyczy wyłącznie oceny zasadności postanowienia prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa m.in. o czyn z art. 258 § 1 k.k. czy 231 § 1 k.k. Rzecz w tym, że zaistnienia szeregu przestępstw na szkodę J.R., których dopuścić się mieli zarówno funkcjonariusze policji, jak i prokuratorzy czy sędziowie, zawiadamiający upatruje wyłącznie w odmiennej ocenie prawidłowości toczącego się postępowania i dokonywanych w jego ramach czynności procesowych, w sytuacji gdy weryfikacja prawidłowości takich czynności jest możliwa tylko w drodze wnoszonych środków odwoławczych. Trzeba stanowczo podkreślić, że wskazane w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa działanie wymienionych osób, nastąpiło w ramach przysługujących im kompetencji, a podejmowane czynności podlegały, w wypadku sędziów prowadzących postępowanie, czy wykonujących czynności incydentalne, kontroli merytorycznej sądu wyższego rzędu. Stawiane, w tym postępowaniu zarzuty dotyczą zatem sposobu prowadzenia postępowania, a więc wykonywania obowiązków służbowych przez określone osoby, w tym zwłaszcza sędziów Sądu Okręgowego w Ś. i ten aspekt prawny uwypuklił prokurator odmawiając wszczęcia

śledztwa. Kontrola odwoławcza wywołana zażaleniem winna więc ograniczyć się do ustalenia czy ten pogląd prawny jest prawidłowy. Oceny takiej może dokonać właściwy do rozpoznania zażalenia sąd, albowiem taka ocena musi mieć wymiar generalny a nie może być związana z osobami, co do których zawiadomienie złożył skarżący.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as